

Arrest

nr. 233 845 van 10 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient op 4 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatloze (hierna 'het CGVS') op 18 juni 2018 en 13 augustus 2018, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 28 september 2018 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 15 januari 2019 werd vernietigd.

1.4. Op 28 mei 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 19 november 1992 te Caracas, in het distrito Capital, Venezuela. Voor uw ouders uit elkaar gingen, woonde u tot vierjarige leeftijd in het oosten van het land omdat uw vader vandaar afkomstig is. U verhuisde met uw moeder eerst naar Caracas en vervolgens naar de staat Miranda waar u in de gemeente Sucre in de parochie Petare woonde. U verklaart nooit een vaste woonst te hebben gehad en telkens met uw moeder elders te hebben gewoond. Uw laatste adres in Venezuela waar u van oktober 2014 tot april 2015 samen met uw echtgenoot woonde, was in Petare, in de wijk 5 juli, in de dreef La Esperanza. Nadat u de middelbare school afwerkte, werkte u van begin 2012 tot eind 2013 voor het gemeentebestuur van Caracas. Uw universitaire studies aan het instituut Universitario Antonio Jose de Sucre beëindigde u in 2014 met nog een jaar te doen vooraleer u uw diploma zou hebben bereikt. Voor uw vertrek uit Venezuela werkte u tot februari 2015 in een apotheek in Sucre.

12 januari 2015 werd u samen met uw echtgenoot beroofd. Jullie waren een grote hoeveelheid geld gaan afhalen in de bank en nadat jullie uit de bus stapten, werd jullie tas ontnomen. In de tas zaten jullie persoonlijke documenten (huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw krediet- en debetkaarten, uw kaart voor maaltijdcheques) huissleutels, 74.000 bolivar van de collega van uw echtgenoot, uw portefeuille met uw bankcodes en uw telefoonnummer. Na de diefstal diende u klacht in bij de politie.

Ongeveer 2 weken later werd u opgebeld met de boodschap geld te moeten geven of anders te zullen worden gedood. U schilderde het af als een vergissing tot u enkele dagen later opnieuw werd opgebeld, uw naam werd gezegd en werd gezegd dat geweten was waar u woonde. Wederom werd er geld van u geëist. U ging in op de eis en sprak met de afperser af in Sambil, Caracas om hem geld te overhandigen. Enige tijd later begonnen de telefoontjes echter opnieuw. U besloot om naar de politie te gaan die zeiden dat aangezien u geld had om afpersers te betalen u ook geld had om de politie te betalen om u te beschermen. Nadat u bij een vriendin was ingetrokken, keerde u halverwege februari op een avond terug naar huis om enkele spullen op te halen. Onderweg werd u bijna aangereden door een auto en werd u gezegd te moeten instappen of anders te zullen worden gedood. U kon echter ontkomen.

16 april 2015 ging u ten gevolge van uw problemen met een toeristenvisum van 30 dagen naar Cuba, het thuisland van uw echtgenoot. In Cuba regelde u een gezinsvisum dat 1 maand geldig was en kon worden verlengd tot maximum 6 maanden. U verbleef tot 9 november 2015 in Cuba vooraleer u terugkeerde naar Venezuela om documenten te regelen om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen in Cuba. In Venezuela verbleef u in het huis van een vriendin in de gemeente Libertador. 21 februari 2016 ging u terug naar Cuba waar u vervolgens tot 22 november 2017 samen met uw echtgenoot en zijn familie in Santiago de Cuba woonde. 22 november 2017 verliet u Cuba en kwam u via Cancun, Mexico naar België waar u 4 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (128682672), uw originele identiteitskaart, uw originele Cubaanse verblijfsvergunning, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, een originele neergelegde klacht (dd. 12/01/2015), originele documenten van het Oficina Nacional de Administracion Tributaria Santiago de Cuba, een kopie van uw huwelijksfoto, medisch attest van uw echtgenoot (dd. 20/11/2017), documenten van middelbare scholing tot universiteit, krantenartikelen en kaarten afkomstig van Google.

28 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut. 31 oktober diende u voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. In haar arrest van 15 januari 2019 (215 179 in de zaak 225 888/IV) werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar het CGVS.

Ter terechtzitting legde u twee artikels neer met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela: Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn (9 februari 2018) en In Venezuela 82 % of people live in poverty-where are our friends nog? (5 april 2017, The Guardian).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. U verklaart door onbekenden te zijn beroofd en nadien afgeperst. U weet niet waarom net u en uw man werden beroofd. U vermoedt dat de bankbediende samenwerkte met de personen die jullie hebben beroofd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). **Een link met de conventie blijkt bijgevolg niet uit uw verklaringen.**

U verklaarde in het verzoekschrift u naar de wijsheid van de Raad te gedragen inzake de nexus van uw relaas met het Verdrag van Genève. Hoewel u verder de toekenning van de vluchtelingenstatus vroeg, bracht u geen concreet element bij ter weerlegging van de voormelde motivering. Bijgevolg oordeelde de Raad dat deze motivering terecht en pertinent was. **Ook de RvV oordeelde in haar arrest dat niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Evenmin zijn er echter zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Bij de door u aangehaalde gebeurtenissen dienen immers enkele opmerkingen te worden geplaatst.

U verklaart 12 januari 2015 te zijn beroofd door onbekenden en dat volgende documenten u werden ontnomen: huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw krediet- en debietkaarten, uw kaart voor maaltijdcheques, huissleutels, 74.000 bolivar (of 75.000 – zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.27 en dd. 13.08.2018, p.7) van de collega van uw echtgenoot, uw portefeuille met uw bankcodes en uw telefoonnummer. Met betrekking tot uw identiteitskaart dient echter wel opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u verklaart dat ze u werd ontnomen bij de diefstal op 12 januari 2015, terwijl u op de zetel van het CGVS een originele identiteitskaart neerlegt die werd uitgereikt op 21 mei 2012. Ook op uw geboorteakte staat te lezen dat voorgaand verslag een exacte en echte kopie is van het origineel uitgegeven en gecertificeerd op verzoek van de belanghebbende in Caracas op 10 december 2004. Het spreekt enigszins tot de verbeelding dat u uw geboorteakte opgevraagd in 2004 kan voorleggen daar u verklaart dat deze 12 januari 2015 werd gestolen. U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe u uw originele geboorteakte en huwelijksakte hebt verkregen, stelt u naar de burgerregistratie te zijn gegaan en ze opnieuw te hebben verzocht. Bijgevolg verwondert het dat er op uw geboorteakte een stempel staat van 10 december 2004. Hieruit blijkt dat u niet de waarheid spreekt met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenis van 12 januari 2015.

Met betrekking tot de door u aangehaalde gebeurtenissen in uw land van herkomst Venezuela dient eveneens opgemerkt dat uw verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS het gezicht van de persoon die in de auto zat die u trachtte aan te rijden niet te hebben gezien, maar wel een wapen te hebben opgemerkt (zie notities persoonlijk onderhoud dd.18.06.2018, p. 30). Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u in tegenstrijd dat u het gevoel had te worden gevolgd en er vervolgens een persoon uitstapte die zei dat u in de auto moest stappen of zou worden gedood (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13.08.2018, p. 4). Overigens stelt u het gezicht van de persoon te hebben gezien en te hebben vastgesteld dat het dezelfde persoon betrof die u afperste (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13.08.2018, p. 14). **Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van het verdere verloop van de geopperde gebeurtenissen fundamenteel aan.**

16 april 2015 ging u ten gevolge van uw problemen met een toeristenvisum van 30 dagen naar Cuba, het thuisland van uw echtgenoot. In Cuba regelde u een gezinsvisum dat 1 maand geldig was en kon worden verlengd tot maximum 6 maanden. U verbleef tot 9 november 2015 in Cuba vooraleer u terugkeerde naar Venezuela om documenten te regelen om een tijdelijke verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen in Cuba. Het dient opgemerkt dat het enigszins tot de verbeelding spreekt dat u ervoor koos om terug te keren naar Venezuela, het land waar u bij terugkeer vreest het leven te zullen laten. **Uw persoonlijk gedrag wijst er immers niet op dat u vervolging te vrezen heeft bij terugkeer naar uw land van herkomst, Venezuela.** U verklaart ten gevolge van een vergissing van uw moeder enkele documenten tekort te zijn gekomen om uw verblijfsvergunning in Cuba te hebben kunnen regelen. Nadat de ambtenaar van de dienst Immigratie naar uw huis kwam in Cuba en stelde dat u voor 16 november het land moest verlaten indien u de immigratiewetten niet wilde schenden, besloot u terug te keren naar Venezuela. U gevraagd waarom u besloot om terug te keren naar Venezuela daar het volgens uw verklaringen voor de Cubaanse immigratiediensten voldoende was om Cuba te verlaten en dezelfde dag nog terug te keren, stelt u geen andere optie te hebben gehad omdat de vliegtuigtickets erg duur waren en u slechts weinig tijd had om te vertrekken. U verklaart dat er omwille van financiële redenen geen andere optie was dan terug te keren naar Venezuela (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 14-15). U verklaart in Cuba tevergeefs te hebben geprobeerd om uit te leggen dat het een vergissing betrof en dat in januari een afspraak stond gepland voor het document. U gevraagd naar de gevolgen indien u in Cuba zou zijn gebleven –en dus de immigratiewetten zou hebben overtreden- verklaart u die uitleg niet te hebben gekregen en een waarschuwing te hebben ontvangen. U weet niet of u zou worden gedeporteerd en vreesde een boete te zullen ontvangen (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.16). **Dat u ondanks een vrees voor uw eigen leven toch besloot om terug te keren naar Venezuela, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na terugkeer naar Venezuela geen problemen heeft ondervonden. Van 9 november 2015 tot 21 februari 2016 verbleef u in het huis van een vriendin aan plaza Venezuela in de gemeente Libertador, een 30-tal minuten van waar u eerder woonde (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 17). U vermoedt bij terugkeer geen problemen te hebben gekend omdat u niet echt in de buurt wilde komen van waar u vroeger problemen had gehad (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 18). U gevraagd waarom u vandaag bij terugkeer naar Venezuela meent problemen te zullen hebben met de afpersers terwijl u eerder toen u terugkeerde geen problemen hebt gekend, stelt u toen niet te zijn teruggekeerd naar uw huis omwille van het probleem en het huis van uw vriend niet te hebben verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p.14). U erop gewezen dat u het huis wel verliet om documenten te regelen voor uw verblijfsvergunning in Cuba (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p. 18) stelt u telkens vergezeld te zijn geweest door uw moeder – wat betekent dat u het huis wel heeft verlaten en geen problemen heeft gekend.

Zo komt de Commissaris-generaal naadloos bij de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Daar u erin bent geslaagd enkele maanden elders in Venezuela te hebben verbleven zonder problemen te hebben ondervonden, toont aan dat een terugkeer naar Venezuela mogelijk is. U gevraagd of u zich ten tijde van de problemen niet elders kon vestigen in Venezuela, antwoordt u 'in het huis van uw familie langs vaderszijde', maar geen goed contact te hebben gehad met uw vader en na uw huwelijk niets van hem te hebben willen weten. U vervolgens gevraagd of u zich samen met uw echtgenoot niet op eigen houtje elders in Venezuela had kunnen vestigen, verklaart u initieel dat waarschijnlijk te hebben kunnen doen, maar verandert u van gedachte omdat u meent niemand te hebben gehad buiten de familie van uw vader en uw vader zelf. U voegt toe er nooit aan te hebben gedacht naar een andere stad te verhuizen. U gevraagd of u vandaag elders in Venezuela zou kunnen wonen bij terugkeer, antwoordt u enkel in de zone waar uw vader woont te kunnen wonen.

U gevraagd waarom enkel daar, verklaart u dat het de enige plaats zou zijn waar u niet hetzelfde leven zou hebben als in de hoofdstad en dat de plek kalmer is, en er niet dezelfde stress en criminaliteit is. U meent echter vandaag niet te kunnen terugkeren omwille van de crisis (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p. 13). Niettemin stelt u in de zone van uw vader geen probleem te hebben. U wilt echter niets met uw vader te maken hebben omdat hij een slechte vader was. **U kunt de Commissaris-generaal er niet van overtuigen dat voor u een intern vluchtelingalternatief geen mogelijkheid is.** Het louter aanhalen van een slechte band met uw vader is onvoldoende om hervestiging in Venezuela uit te sluiten. U gevraagd of voor u de mogelijkheid bestaat om een nieuw leven te starten elders in Venezuela, verklaart u een manier te zullen zoeken om dat te doen als uw land zich niet in een crisis zou verkeren (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13.08.2018, p. 13-14). U hebt bovendien reeds aangetoond een zelfstandige vrouw te zijn wanneer u zich vestigde in Cuba, op eigen houtje terugkeerde naar Venezuela om uw Cubaanse verblijfsvergunning te regelen om vervolgens terug te keren naar Cuba en tenslotte een nieuw leven te beginnen in België.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek uit Venezuela ingegeven blijkt te zijn door de algemene situatie in uw land van herkomst. Zo stelt u een vliegtuigticket te hebben gehad dat drie maanden geldig was om u de mogelijkheid te bieden om terug te keren naar Venezuela indien de situatie in Cuba erger bleek te zijn. Overigens verklaart u een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben willen regelen in Cuba om daar te kunnen verblijven tot de situatie in Venezuela verbeterd zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 18.06.2018, p.14). Pagina 15 van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u het geld van het werk van uw man te hebben willen houden om terug te keren naar Venezuela –niet waar u eerder woonde, maar elders - wanneer de situatie zou verbeteren. U tijdens het 2de persoonlijk onderhoud gevraagd wat u precies vreest indien u vandaag zou terugkeren naar Venezuela, geeft u aan te vrezen te zullen sterven omwille van de hoge criminaliteit (zie notities persoonlijk onderhoud dd.13/08/2018, p. 5).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

*Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. **Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.***

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. **Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.** U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dienen volgende opmerkingen te worden geplaatst.

Uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart alsook uw Cubaanse verblijfsvergunning, geboortakte, huwelijksakte en documenten van middelbare scholing tot universiteit hebben betrekking op uw identiteit en uw levensloop, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

De door u neergelegde krantenartikelen die verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela op het vlak van veiligheid en economische instabiliteit, die geen betrekking hebben op uw persoon (zie notities dd.18/06/2018, p.26) doen aan het voorgaande geen afbreuk daar u uw vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u ter terechtzitting bij de RVV neergelegde artikel met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela: Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn (9 februari 2018) en In Venezuela 82 % of people live in poverty-where are our friends nog? (5 april 2017, The Guardian). Bovendien blijkt hierboven dat de Commissaris-generaal reeds rekening houdt met de algemene situatie in uw land van herkomst om uw nood aan bescherming te beoordelen.

Met betrekking tot de door u neergelegde klacht dient te worden opgemerkt dat documenten enkel dienstig zijn indien zij ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen worden neergelegd. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, namelijk dat u werd beroofd en nadien het slachtoffer werd van afpersing, komt op basis van voorgaande vaststellingen op de helling te staan. Indien wordt aangenomen dat geopperde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, quod non, dient in het kader van onderhavig verzoek nog steeds uw vrees bij terugkeer onder de loep te worden genomen. De door u neergelegde kaarten hebben eveneens betrekking op de door u aangehaalde feiten en doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De door u neergelegde documenten van Cuba en het medisch attest van uw echtgenoot hebben betrekking op de gebeurtenissen in Cuba en worden bijgevolg inhoudelijk niet besproken. Het is immers de vrees ten opzichte van uw land van herkomst - met name het land waarvan u de nationaliteit draagt Venezuela - die hier ter discussie staat.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "*COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire*" van april 2019 (p. 5) bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid (p. 21 en 22). Voorts zijn er "*collectivos*" die als "*véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla*" worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, "*Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*", April 22, 2017).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij wijst er op met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, "*Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*", van 20 februari 2019 dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechterlijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat "mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden (met verwijzing naar Human Rights Watch, "*Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused*" van 9 januari 2019). Verder verwijst zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de "*COI Focus Vénézuëla – Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun "*onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is*" en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt zij dat sinds 2017 burgers "*niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken*". Verder stelt verzoekster dat zowel gewone betogers als leden van de oppositie en mensenrechtenverdedigers willekeurig gearresteerd worden en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld worden (COI Focus 2018, p. 24).

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat "*de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar*". Zij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië "*om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt*" (met verwijzing naar The Guardian, "*US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain*" van 17 februari 2019); dat "*volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld*", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, "*Venezuela crisis: President Maduro's d'ays numbered – Mike Pompeo*" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "*risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan*".

Met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar Venezuela stelt verzoekster dat uit "*de laatste Coi Focus "Le retour des ressortissants Vénézuéliens" van 10/01/2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders. Meerder bronnen bevestigen echter dat sommige terugkeerders, bijzonders diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer. Dit Coi Focus wordt helaas niet aan het administratief dossier toegevoegd (hoewel het al sinds januari 2019 toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoeker heeft dit Coi Focus in een andere dossier lezen kunnen)*".

De grootste voorzichtigheid moest dus toegepast worden, bijzonders aangezien de gespannen actuele politieke zowel als socio-economische situatie in Venezuela, en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend de protest marsen van 21-25 januari 2019”.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoekster wijst hieromtrent ondermeer op het feit dat *“over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is] (met verwijzing naar “COI Focus Vénézuëla - Situation sécuritaire” van 20 april 2018, p. 34); dat “bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]” (met verwijzing naar The New Yorker, “Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point” van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, “Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom” van 9 maart 2019) en dat “de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]” (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat “vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding” en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, “Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation” van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot “het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten” (COI Focus, p. 40-41).*

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat de *“verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”*.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoekster tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij onderbouwt haar argumentatie als volgt.

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekster aangehaalde feiten. Verzoekster meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft. Ten eerste verwijt de Commissaris dat verzoekster verklaart heeft dat haar identiteitskaart en geboorteakte gestolen werden in 2015 toen haar tas gestolen werd, maar bij de CGVS haar originele identiteitskaart neerlegt (uitgereikt in 2012) et een echte kopie van haar geboorteakte (van 2004). Verzoekster verklaart dat ze meerdere copieën van deze documenten had, en niet alle gestolen werden. Daarna verwijt haar de CGVS dat ze eerst zei dat ze de gezicht van de persoon die in de auto zat die trachtte haar aan te rijden niet gezien heeft, en tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud uitgelegd heeft dat ze zijn gezicht wel gezien had, en dat deze persoon haar beval om in de auto te stappen. Verzoekster bevestigt dat ze het gezicht van de persoon gezien heeft, en ment dat er een misverstand met de tolk was.

Verder meent de CGVS dat het feit dat verzoekster terug gekeerd is naar Venezuela (nadat de Cubaanse immigratie diensten haar vermeldt hadden dat ze het land verlaten moest) aantoonst dat haar vrezen in Venezuela niet aannemelijk zijn. Verzoekster had echter uitgelegd dat ze geen keuze had, ze moest documenten krijgen in Venezuela voor haar verblijfsvergunning in Cuba. Bovendien, anders als door de Commissaris Generaal beweert, heeft ze ook verklaard dat ze onvoldoend financiële middelen had om een nieuw vliegtuig ticket te kopen om Cuba alleen voor een dag te verlaten (om haar tijdelijke verblijfsvergunning te herstarten). Ze had inderdaad al een vliegtuig ticket om terug naar Venezuela te keren, en moest alleen 85 USD betalen om het te gebruiken, terwijl een nieuw ticket veel duurder zou geweest zijn (verslag van het gehoor p. 15). De CG VS blijkt haar bovendien te verwijten dat ze niet weet of ze gedeporteerd zou zijn geweest door de Cubaanse overheden. Verzoekster heeft echter uitgelegd dat ze een boete van 1000 USD had kunnen krijgen, dewelke ze niet betalen zou kunnen, en dat ze alleen daardoor problemen vreesde te krijgen (verslag van het gehoor p. 16). Trouwens ment de CG VS dat omdat verzoekster tijdens haar verblijf in Venezuela van november 2015 tot februari 2016 geen nieuwe problemen ondervonden heeft. Verzoekster bevestigt dat ze om problemen te vermijden bijna niet naar buiten ging, en toen ze dit deed, ze altijd vergezeld was. Verzoekster benadrukt trouwens dat de Protection Agent haar letterlijk gezegd heeft dat hij/zij haar verklaringen betreffende de diefstal en de afpersing gelooft ("Ik geloof wat u mij zegt over die diefstal en die afpersing. Er is geen reden om daar aan te twijfelen" (verslag van gehoor 2, p. 14). Verder beweert de Commissaris Generaal dat er voor verzoekster een intern vestigingsalternatief bestaat in Venezuela." Na artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geciteerd te hebben stelt verzoekster dat UNHCR richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern beschermingsalternatief heeft gepubliceerd (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04). Volgens verzoekster vereist het UNHCR een kwalitatief alternatief om van een intern beschermingsalternatief te kunnen spreken en dat "Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk IBA voor verzoeker bestaat. UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de IBA (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief)" en citeert vervolgens paragrafen 22, 23, 24, 25 en 28 van de UNHCR richtlijnen".

Zij besluit haar betoog door te stellen dat "Verzoekster heeft verklaard dat de toegang tot voedingsmiddelen en tot medisch zorg in Venezuela onvoldoend is (verslag van het gehoor p. 27), en verwijst naar de middelen supra betreffende de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Ze benadrukt dat ze onder onvoldoend toegang tot voedingsmiddelen, medisch zorg, en huisvesting zou lijden indien ze terug gestuurd wordt. De beweerde intern vestigingsalternatief is dus niet redelijk. Ten gevolge meent verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal niet draagkrachtig is en verworpen worden moet. De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Ten gevolge ment verzoekster dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat haar asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld. We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade".

Verzoekster vraagt in hoofdorde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094 ;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45

2.2.2. Verwerende partij legt een nota neer dd. 10 februari 2020 waarin de volgende documenten als nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: "Venezuela. Situational update and 2019 outlook"; "Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo » ; "Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout"; "10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis"; "AI -Venezuela 2017-2018 » ; « The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela"; "Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts"; "Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen"; "The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela"; "Venezuelans turn to food production amid crisis"; "Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela". Ook wordt in de aanvullende nota verwezen naar "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat*

in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridisch kader

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan samengevat worden als volgt. Verzoekster werd geboren in Caracas maar verhuisde op jonge leeftijd naar Sucre in de Staat Miranda. Zij woonde er ook met haar Cubaanse echtgenoot tot april 2015. In januari 2015 werd zij met haar echtgenoot beroofd van een grote hoeveelheid geld, waarna zij klacht indiende bij de politie.

Twee weken later werd zij telefonisch afgeperst om geld te betalen omdat zij anders zou worden gedood. Zij betaalde de afperser maar daarna begonnen de telefoontjes opnieuw waarna ze naar de politie stapte. Nadat ze bij een vriendin was ingetrokken werd ze op een avond in februari bijna aangereden door een auto die haar gebod om in te stappen of anders gedood te zullen worden. Verzoekster kon echter ontkomen. Op 16 april 2015 vertrok zij naar Cuba waar ze bleef tot 9 november 2015 om daarna naar Venezuela terug te keren om documenten te regelen voor haar verblijfsvergunning in Cuba. Zij keerde terug naar Cuba op 21 februari 2016 en bleef er tot 22 november 2017 vooraleer naar België te komen.

2.4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zich wat betreft het verband tussen de door verzoekster aangehaalde feiten en het Vluchtelingenverdrag gedraagt naar de wijsheid van de Raad. In het arrest nr. 215 179 van 15 januari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2018 in hoofde van verzoekster werd vernietigd oordeelde de Raad dat de motivering in de bestreden beslissing volgens dewelke de door verzoekster aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria in de vluchtelingendefinitie pertinent en terecht is en steun vindt in het administratief dossier. De Raad oordeelde dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Van zodra de Raad een arrest over een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd. Gezien de partiële vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal van 28 september 2018, beperkt de Raad zich in dit arrest tot de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de relevante middelen van verzoekster in haar verzoekschrift.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Voorafgaande opmerking

In het arrest nr. 215 179 van 15 januari 2019 ging de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over tot de partiële vernietiging van de beslissing van 28 september 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2018 in hoofde van verzoekster om volgende reden:

“De landeninformatie waarop verweerder zich baseert blijkt voornamelijk te bestaan uit het document getiteld: ‘COI Focus, “Venezuela, Situation Sécuritaire”’ dat gedateerd is op 20 april 2018 (administratief dossier, stuk 18). Dit document bevat voornamelijk informatie uit de periode 2017 tot begin 2018. Uit deze landeninformatie blijkt dat volgens een EASO-persbericht van april 2018 het aantal verzoeken tot internationale bescherming in de periode 2014 – 2017 steeg met 3.500%; ook in Spanje was er een significante stijging in februari 2018 (COI Focus, p. 31). Deze toename van verzoeken tot internationale bescherming is een aanduiding dat de situatie in Venezuela turbulent en onvoorspelbaar van aard is. RvV X - Pagina 11 Blijkens een geconsulteerd artikel van de Financial Times van april 2018 (COI Focus, p. 27, voetnoot 210) betreft de Venezolaanse crisis de grootste migratiecrisis in de recente geschiedenis in Latijns Amerika; tevens blijkt dat UNHCR het aantal dagelijkse migranten in april 2018 schatte op 5.000 migranten per dag (ibidem). UNHCR heeft blijkbaar ook bevestigd dat de internationale nood aan bescherming hoog is voor een zeer significant aantal Venezolanen (ibidem, p. 28). Voorgaande elementen zijn een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Tevens blijkt dat de situatie volatiel is omwille van de impact van de socio-economische situatie op de politieke context. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document ‘COI Focus, “Venezuela, Situation Sécuritaire”’ dat gedateerd is op 20 april 2018 (en voornamelijk gebaseerd is op informatie uit 2017) is dan ook omwille van de volatiele aard van de situatie in Venezuela niet voldoende actueel om verzoeksters relaas en eventuele nood aan internationale bescherming afdoende te beoordelen. De noodzaak voor actuele informatie is ook aanwezig omwille van de toepassing door verweerder van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (intern vestigingsalternatief); daarbij dient onder meer onderzocht te worden of van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders vestigt en waarbij rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land. Gelet op voorgaande vaststellingen beschikt de Raad actueel niet over “alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast” (cf. artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet)”.

De Raad stelt vast dat het CGVS in navolging van het arrest van de Raad de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie en de socio-economische context heeft geactualiseerd. De bestreden beslissing is gebaseerd op de “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 en bovendien verwijst verwerende partij in zijn aanvullende nota naar de “COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019. Met betrekking tot de socio-economische context in Venezuela legt verwerende partij recente informatie neer door middel van zijn aanvullende nota, geciteerd in punt 2.2.2. van dit arrest.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de

algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (ibid, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken “slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”. De commissaris-generaal stelt dat dit “in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in *EHRM, Saadi v. Italië [GC]* no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

In de mate dat verzoekster zich baseert op de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt zij in wezen, op basis van de in punt 2.1. van dit arrest geciteerde bronnen, dat *“Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden”*, dat de *“collectivos gesteund zijn door de regering en hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uitvoeren”*, dat *“elke vorm van repressie in Venezuela wordt onderdrukt”* en dat *“leden van de oppositie zowel als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd”* en dat *“het risico op een militaire confrontatie”* met Rusland en de Verenigde Staten blijft bestaan. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het schetsen van een algemeen beeld van de veiligheidssituatie in Venezuela en geen concrete feiten aantoont die op haar persoonlijke situatie betrekking hebben waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou lopen. Zij maakt ook niet duidelijk hoe de informatie met betrekking tot de repressie van opposanten van het regime relevant kan zijn *in casu*, nu zij nergens gewag maakt van welke politieke activiteit of interesse dan ook. Ook verzoeksters verwijzing naar de COI Focus *“Le retour des Vénézuéliens”* van 10 januari 2019, volstaat op zich niet om in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, nu hieruit geenszins blijkt dat elke persoon die terugkeert per definitie problemen zou ondervinden, laat staan aan onmenselijke behandeling zou worden onderworpen en verzoekster zelf stelt dat *“sommige terugkeerders, bijzonders diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer”*, terwijl, zoals hierboven opgemerkt, uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij betrokken is geweest bij enige politiek geïnspireerde actie of zich gemanifesteerd heeft als een opposante van het regime.

Voor zover verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing ten onrechte geen geloof hecht aan de door haar aangehaalde feiten, stelt de Raad, na grondige analyse van de gehoorverslagen van het CGVS en het verzoekschrift het volgende vast. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen plausibele verklaring heeft voor het feit dat zij beweerde van een aantal persoonlijke bezittingen, waaronder haar identiteitskaart en geboorteakte te zijn beroofd op 12 januari 2015, terwijl zij op het CGVS een originele identiteitskaart neerlegt die werd uitgereikt op 21 mei 2012, en op haar geboorteakte vermeld is *“dat voorgaand verslag een exacte en echte kopie is van het origineel uitgegeven en gecertificeerd op verzoek van de belanghebbende in Caracas op 10 december 2004”*. Verzoekster loutere bewering in het verzoekschrift dat ze *“meerdere kopieën had van deze documenten en niet alle gestolen werden”* volstaat niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen, nu zij hiervoor geen enkel bewijs bijbrengt en dit in elk geval niet verklaart waarom ze meerdere identiteitskaarten en geboorteakten in haar bezit zou hebben. De Raad stelt verder met de commissaris-generaal ook vast dat de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor de afpersers waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest ondermijnd wordt door het feit dat zij na haar verblijf in Cuba tussen november 2015 en februari 2016 opnieuw in Venezuela kon verblijven bij een vriendin in Libertador en verder geen problemen meer ondervond van de afpersers. Verzoeksters verklaring dat zij niet naar haar huis terugging maar in het huis van een vriend verbleef (gehoorverslag CGVS II, p. 14) overtuigt niet nu zij op 30 minuten verbleef van de plaats waar zij voordien verbleef toen zij volgens haar verklaringen werd afgeperst (gehoorverslag CGVS I, p. 17) en zij wel degelijk het huis van haar vriend verliet, vergezeld van haar moeder om de documenten voor Cuba te legaliseren (gehoorverslag CGVS II, p. 14).

Het feit dat zij blijkbaar ongemoeid werd gelaten door haar afpersers ondermijnt verder de ernst van de problemen die zij beweert te hebben met de personen die haar afpersten. Bovendien verklaart verzoekster dat ze niet weet of de afpersing occasioneel was of niet en *“of ze een bende zijn”* (gehoorverslag CGVS II, p. 14) en maakt zij niet aannemelijk dat zij nu nog steeds in het vizier zou zijn van de personen die haar afpersten in 2015.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet wezenlijk betwist, aangezien ze zich beperkt tot het louter herhalen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud volgens dewelke ze naar Venezuela moest terugkeren om de documenten voor Cuba in orde te brengen. Waar verzoekster stelt dat ze al een ticket had gekocht om naar Venezuela terug te keren en geen geld had om een ander ticket te kopen, stelt de Raad vast dat het feit dat ze ondanks een vrees voor eigen leven toch terugkeerde naar Venezuela en er vervolgens nog meer dan twee maanden bleef de geloofwaardigheid en de ernst van haar vrees in elk geval in belangrijke mate ondermijnt.

Waar tenslotte verzoekster er op wijst dat volgens het gehoorverslag de protection officer niet twijfelt aan het feit dat verzoekster het slachtoffer was van een diefstal en aan de afpersing, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing, ondertekend door de adjunct-commissaris-generaal, wel degelijk de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen na 12 januari 2015 en de afpersing in twijfel trekt, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de mening van de protection officer uitgedrukt op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om tot de conclusie te komen dat aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vrees voor haar afpersers geen geloof kan worden gehecht en dat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de beweerdelijke problemen met de afpersing kan worden aangenomen.

Voor zover verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing stelt dat er voor verzoekster een intern vestigingsalternatief bestaat in Venezuela, maar dat er *in casu* niet aangetoond is dat het vestigingsalternatief redelijk is in het licht van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad het volgende vast. Uit artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een intern beschermingsalternatief slechts kan tegengeworpen worden aan de verzoekster om internationale bescherming voor zover zij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en er redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij er zich vestigt.

De beoordeling van het voorhanden zijn van een intern beschermingsalternatief is evenwel slechts aan de orde in zoverre is vastgesteld dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico op ernstige schade loopt in het land van herkomst. *In casu* stelt de Raad evenwel vast dat de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de feiten waarvan verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest en stelt dat uit haar familiale en financiële situatie niet blijkt dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen en dat er geen gewapend conflict heerst in Venezuela. Gelet op het feit dat de Raad tot de vaststelling is gekomen dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de afpersing waarvan zij het slachtoffer beweert te zijn ongeloofwaardig zijn; dat er geen verband is met de criteria in de vluchtelingendefinitie en dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid aantoonde op grond waarvan kan aangenomen worden dat zij ingeval van terugkeer omwille van socio-economische omstandigheden in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen; is de Raad van oordeel dat het onderzoek van het intern beschermingsalternatief *in casu* niet relevant is. De Raad herinnert er aan dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven van de bestreden beslissing noch door de kritiek van de verzoekster op deze motieven en beschouwt dit onderdeel van de bestreden beslissing dan ook als een overtollig motief die geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen door de Raad.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt zij in wezen dat uit de door haar geciteerde bronnen (zie punt 2.2.1. van dit arrest) blijkt dat het *“de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”* en dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela. Zij verklaarde dat haar moeder nog steeds in Venezuela woont en dat zij voor haar tweede verblijf in Cuba meer dan twee maanden bij een vriendin kon wonen. Verder verklaarde verzoekster dat zij universitaire studies heeft gedaan en slechts het laatste jaar niet afwerkte (gehoorverslag CGVS I, p. 12) en dat zij tot voor haar vertrek uit Venezuela in 2015 in een apotheek werkte (gehoorverslag CGVS I, p. 12). Bovendien had zij de mogelijkheid naar Cuba te reizen en kon zij er geruime tijd verblijven. Uit dit alles blijkt dat zij een opleiding heeft en professionele ervaring en nog een netwerk heeft in Venezuela waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer.

Hoewel de Raad erkent dat de economische situatie bijzonder benard en precair is, toont verzoekster niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in de onmogelijkheid zal zijn om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.*

De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet het gevolg is van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen.

Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET